ZBORURI, FEL DE FEL

ALEXANDRU ŞI OVIDIU PECICAN

Planeta a fost construită în straturi succesive, ca un burete cu zeci de mii de găuri şi coridoare. Acest miez ce preluase din calculele arhitecţilor sistemul de gravitaţie şi mişcare astrală spre suprafaţa stelei (ea însăşi, atunci, în prima fază, doar un platou deşertic spongios) – era înzestrat cu sute de mii de trape, uriaşe chepenguri pe unde locuitorii intrau şi ieşeau, zoriţi de o perpetuă goană, de o adevărată febră a construcţiei... În fond, totul părea opera unei cîrtiţe uriaşe, diabolice, care îşi săpase, ca într-un miez gigantic de ceară, milioane de galerii şi cuiburi, comunicînd unele cu altele într-o reţea haotică. Mai tîrziu, cînd grosimea planetoidului a crescut suficient şi centrala gravitaţională a putut atinge forţa planificată, a fost fixat un strat atmosferic; rarefiat la început, ulterior mai dens, cu nori, vapori şi curenţi de aer, totul permiţînd dezvoltarea acolo, pe stratul de humă artificială, a unei vegetaţii luxuriante. În scurt timp, prin schimbul de oxigen şi bioxid de carbon s-a declanşat formarea unui „inel viu”. Locuitorii rămîneau pe mai departe jos, în nesfîrşitele hrube, pieţe şi mausolee. Luminile artificiale nu reuşeau să le facă mai calde, dar o dată intrate în sîngele şi memoria lor, le deveniseră dragi şi indispensabile. Aceştia au fost strămoşii noştri. Sîntem moştenitorii unei tradiţii şi civilizaţii demne de cinste. Va trebui să o purtăm pînă spre zările îndepărtate, ori poate apropiate, cînd conform testamentului Marelui Idu, noi, urmaşii, vom sparge miezul tărîmului nostru pentru a scoate de acolo instrucţiunile Marii Taine.

Ca printr-o poartă divină vom trece cu ele definitiv în lumea de unde am venit spre perfecţiune şi înţelegere...

Vocea curge lin, urcînd pînă sus, către capătul amfiteatrului, unde studenţii mai nonconformişti clipocesc adormiţi, plictisiţi de şlagărul cu care profesorul de patristică îi „omoară” la începutul fiecărui stagiu. Unii îşi aruncă bileţele, dîndu-şi întîlnire pe marele stadion, fiindcă în acea dimineaţă urmează să se deschidă – cu cît fast!... – cele şase centuri olimpice. Între ele, poate cea mai impresionantă e a jocurilor de zbor...

Coridoare lungi... Şi pe pereţi – ecrane redînd imaginea unui stadion acoperit de o cupolă gigantică, sub care plutesc nori alburii. În tribune stau sute de mii de oameni. În mijloc, pe gazonul presărat cu zeci de indicatoare

viu colorate, din loc în loc, se vad sportivi şi sportive în costume albe avînd pe piept diverse simboluri. Alături de fiecare se află antrenorul. Rolul lui aici, pe teren, este de a-l ajuta pe concurent să cadă în somnul atît de necesar executării numărului. Căci, deşi participantul **visează** zborul de concurs, acesta are loc **cu adevărat** sub ochii mulţimii de spectatori.

Sînt zboruri de diverse categorii; de viteză, artistice ori din acelea unde se punctează pur şi simplu înălţimea sau durata menţinerii în aer. Sînt zboruri individuale, perechi, zboruri mixte ori colective, contînd ca impresie de ansamblu. Toate au însă pentru performer un mare grad de periclitate, căci la cel mai mic zgomot el se poate trezi şi cădea pe gazonul rece. De aceea, zgomotele sînt cu desăvîrşire interzise. Publicul îşi exprimă admiraţia prin aprinderea lanternelor cu schimbător pentru trei categorii de culoare: roşu, galben şi verde, corespunzător calificativelor:„extraordinar” „foarte bine”, „bine”. După fiecare program executat sub cupolă, o baie cromatică inundă totul. Doar uneori, atunci cînd vreun maestru îşi încheie programul, întreg stadionul se scaldă într-o splendidă lumină stacojie.

Pe un ecran aflat în marginea stadionului, într-o linişte desăvîrşită, apar înscrise numele perechii următoare. Cei doi, el şi ea, avansează pînă la start: un tînăr brunet, cu ochii strălucitori şi o şatenă cu ochii verzi, a cărei talie pare gata să se frîngă de atîta fragilitate. Semne de admiraţie împînzesc tribunele... Peste tot se aprind lumini albe, fiindcă perechea e cunos-

cută pentru frumoasele ei programe de zbor. Antrenorul şi un membru al juriului verifică echipamentul concurenţilor, doctorii le fac un scurt test antidoping, apoi se retrag. Acum liniştea e într-adevăr perfectă... întreg stadionul a încremenit. Cei doi iau poziţia de somn, unul lîngă altul, mînă în mînă. Un exerciţiu special de concentrare le reglează respiraţia... După cîteva clipe, trupurile li se destind, ochii închişi pîlpîie rapid, aproape insesizabil... Somnul propice zborului se instalează lin şi adînc.

Deodată, trupurile se ridică – mai întîi încet, după aceea săgetînd spaţiul de sub cupolă ca două păsări de lumină... Acolo sus încep să curgă volutele unui balet straniu, de-o frumuseţe fără egal, tăind respiraţia celor din tribune.

Spectatorii privesc cu sufletul la gură. Figurile sînt graţioase şi îndrăzneţe, periculoase pentru protagonişti.

Deodată, din preajma uneia din porţile secundare ale stadionului se aude o tuse scurtă. Toată lumea tresare şi întoarce capul... Un bătrînel ciudat priveşte cu ochi siropoşi evoluţia „zburătorilor”. Ţine o mînă pe piept, vrea să-şi dreagă glasul. Din gît îi mai scapă o horcăială... Cei din jur îi fac semne disperate să înceteze. Dar trupul bătrînului se zguduie de o tuse convulsivă, seacă. Sunetele sînt din ce în ce mai puternice, provocînd valuri de spaimă în tribune.

Sub cupolă, printre norii alburii, perechea are o tresărire bruscă. Cei doi par să se fi lovit de un zid nevăzut. Zborul se frînge. Trupurile se prăbuşesc vertiginos... Pe la mijlocul distanţei se aprind şi încep să ardă, ca două bucăţi de celuloid... În iarbă poposesc abia nişte firişoare de cenuşă care, la rîndul lor, se pulverizează în ţipătul reunit al sutelor de mii de spectatori.

Lîngă poartă, vacarmul acoperă trupul bătrînului călcat în picioare de mulţimea agitată.